

Z żałobnej karty.

Profesor Erazm Kuźma (1926–2014)

Z wielkim smutkiem informujemy, że zmarł profesor Erazm Kuźma. Był członkiem Rady Redakcyjnej naszego pisma, współpracował przy *Słowniku literatury popularnej*, uczestniczył w poświęconych literaturze i kulturze popularnej corocznych konferencjach w Karpaczu. Ceniliśmy sobie tę współpracę, spotkania naukowe i towarzyskie. Niezwykły intelekt profesora, Jego osobowość, ogromna wiedza, niezwykle poczucie humoru gwarantowały twórczą, ciekawą dyskusję — a także radosne „niepróżnujące próżnowanie” w chwilach wolnych od debat.

Nauczyciel i autorytet kilku pokoleń studentów, profesor Kuźma był wybitnym humanistą, inspirującym badaczem, krytykiem literackim, teoretykiem i historykiem literatury; warto też podkreślić Jego bez wątpienia prekursorską rolę w budowaniu teorii kultury. Swoje naukowe życie związał ze Szczecinem: współtworzył tamtejszą polonistykę, a w 1983 roku założył Zakład Teorii Literatury.

Zostawił po sobie wiele cennych prac, w tym książki, które wkrótce po ukazaniu się wchodziły do kanonu klasycznych dzieł „obowiązkowej lektury”, jak np.: *Z problemów świadomości literackiej i artystycznej ekspresjonizmu w Polsce* (1976), *Mit Orientu i kultury Zachodu w literaturze XIX i XX wieku* (1980), *Między konstrukcją a destrukcją. Szkice z teorii i historii literatury* (1994).

Każdy, kto kiedykolwiek miał okazję poznać profesora Erazma Kuźmę, będzie pamiętać Go jako mądrego, wspaniałego człowieka i nauczyciela, który żył w myśl sentencji Horacego: *Sapere aude, incipe!* — „Ośmiel się być mądrym, zacznij!”. Maksymę tę powtarzał też swoim uczniom, o których zawsze się troszczył, ba — był z nich dumny.

Wspominać Go będziemy wszyscy z szacunkiem — i z uśmiechem, jako życzliwego, wielkiej pogody ducha człowieka.

Anna Gemra